

Arrest

nr. 115 807 van 17 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

1.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bij beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 12 augustus 2013 het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu bevat de syntheseseminarie enkel een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift.

Bij gebrek aan enige samenvatting van de middelen in de syntheseseminarie, dient het huidig beroep verworpen te worden.”

1.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 augustus 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 24 september 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 12 augustus 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij, bij verwijzing naar haar pleidooi in de zaak met volgnummer 16 zoals weergegeven op het zittingsblad met de rolstelling van huidige terechtzitting van 24 september 2013, dat de syntheseseminarie beantwoordt aan artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. Zij heeft een tekstargument waarbij ze stelt dat een synthese en een samenvatting volgens Van Dale een herhaling kunnen zijn. Ook uit het Gerechtelijk Wetboek blijkt dat een synthese een samenbrengen is, niet: een verkorte opsomming van de middelen. Zoniet loopt men het risico geen werkelijk ontvankelijk middel te hebben, waardoor men wordt geconfronteerd met de sanctie van artikel 39/60 van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat door deze interpretatie van de Raad, met name de ‘verkorte’ versie, de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces, waarbij zij verwijst naar artikel 6 van het EVRM, niet gevrijwaard worden waardoor men niet beschikt over een effectief rechtsmiddel en er een schending van artikel 13 van het EVRM is. Als er minder gezegd mag worden, dan is er minder recht op verdediging. Zij stelt dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn en wil daarom de volgende prejudiciële vraag stellen aan het Grondwettelijk Hof: *“Schendt artikel 39/81 van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet daar waar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft geen syntheseseminarie in te dienen en derhalve de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift aanvoert, haar belang behoudt, terwijl de verzoekende partij die tijdig kennis geeft wel een syntheseseminarie neer te leggen en de middelen zoals vervat in het verzoekschrift herneemt, haar belang zou verliezen?”* Zij stelt dat er reeds een achtal toelaatbare cassatieberoepen zijn bij de Raad van State die dit thema behelzen, zodat zij blijft volharden.

De verwerende partij stelt, eveneens bij verwijzing naar hoger vermelde zaak met volgnummer 16, dat er in het zesde lid terecht een sanctie voorzien wordt bij het niet correct toepassen van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. Het vijfde lid en de voorbereidende werkzaamheden zijn duidelijk: alle aangevoerde middelen samenvatten. Dit betreft een eventueel weglaten van niet aangehouden middelen en een repliekmogelijkheid op de verweernota. Een samenvatting is een simplificatie, een

verkorte weergave met enkel kerngedachten. Dit is een duidelijke definitie waarmee de verzoekende partij rekening heeft kunnen houden want zij had op voorhand kennis van deze wetsbepaling. De verzoekende partij weet dit en heeft dus de keuze. Indien zij beslist tot een synthesesemorie moet ze de regels volgen. Artikel 13 van het EVRM belet niet dat verzoekende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen en de ontvankelijkheidsvoorwaarden van de procedure dient te respecteren. Dit mag, gelet op de rechtspraak van de Raad van State. Het recht op een effectief rechtsmiddel werd gerespecteerd. Een schending van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen. Wat het gelijkheidsbeginsel betreft, kan geen precedentswaarde toegekend worden aan de arresten van de Raad. De verwerende partij verwijst tevens naar de beschikking van de Raad.

Gelet op de verwijzing van de verzoekende partij naar haar pleidooi in hoger vermelde zaak met volgnummer 16, repliceert zij het niet eens te zijn met 'simplificatie en verkorte weergave', gezien dit niet in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet terug te vinden is, noch bij de voorbereidende werkzaamheden. Er dient gewezen te worden op artikel 13 van het EVRM. Het kan niet de bedoeling geweest zijn dat door het invoeren van de synthesesemorie de rechten van verdediging beknot worden.

1.4 De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip "synthesesemorie" in. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

- 39/71;*
- [...];*
- 39/73 (§ 1);*
- 39/73-1;*
- 39/74;*
- 39/75;*
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;*
- 39/77, § 1, derde lid.*

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid."

Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht *"over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat"*.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesesememorie *"zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend"*.

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme synthesesememorie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een synthesesememorie neer te leggen.

1.4.1 Zoals reeds in de beschikking van 12 augustus 2013 aangegeven, herneemt de verzoekende partij *in casu* in de 'synthesesememorie' integraal de middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

1.4.2.1 Ter terechtzitting meent de verzoekende partij dat de synthesesememorie beantwoordt aan artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en zet zij de argumenten uiteen op grond waarvan zij meent dat een samenvatting net zo goed een letterlijke herhaling kan zijn. Hierbij verwijst zij in de eerste plaats naar een 'tekstargument' waarbij ze stelt dat een synthese en een samenvatting volgens Van Dale een herhaling kunnen zijn. Er dient echter op gewezen dat op grond van de betekenis van het woord 'samenvatten' uit het Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse taal, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, niet kan worden besloten dat een loutere reproductie van het verzoekschrift als een samenvatting kan worden beschouwd. Zowel uit de betekenis van het woord 'samenvatten', namelijk *"1. (verouderd) als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen (...) 2. in het kort weergeven of herhalen (...)"*, als uit de betekenis van het woord 'samenvatting': *"1. Het samenvatten, 2. Korte weergave van de inhoud. (...)"*, blijkt dat de verkorte weergave of herhaling doorslaggevend is, waardoor een loutere reproductie niet kan volstaan. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar het Gerechtelijk Wetboek, waaruit volgens haar blijkt dat een synthese een samenbrengen is, doch niet een verkorte opsomming van de middelen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te geven waarop zij zich met deze stelling steunt en wat dit precies zou inhouden. Tevens laat zij na uiteen te zetten waarom het Gerechtelijk Wetboek in het kader van de synthesesememorie als onderdeel van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen relevant zou zijn. Verder verwijst de verzoekende partij naar artikel 39/60 van de vreemdelingenwet en artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat de rechten van verdediging vrijwaart. De Raad wijst erop dat in voornoemd artikel 39/60 wordt bepaald dat door de partijen *"geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn"*. Vervolgens kan erop gewezen worden dat de neerlegging van een synthesesememorie conform artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet facultatief is, waarbij de verzoekende partij desgevallend kennis kan geven van haar wens om geen synthesesememorie neer te leggen, waarna de procedure conform artikel 39/81, achtste lid van de vreemdelingenwet wordt voortgezet en de middelen uit het inleidend verzoekschrift in hun oorspronkelijke vorm zullen worden behandeld. Het kwam dan ook aan de verzoekende partij toe om te kiezen om, ofwel een synthesesememorie in te dienen conform artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet en de aangevoerde middelen samen te vatten, ofwel de griffie er tijdig van op de hoogte te stellen dat zij geen synthesesememorie wenst neer te leggen waarna zij overeenkomstig artikel 39/81 van de vreemdelingenwet ervan verzekerd is dat de annulatieprocedure wordt voortgezet. De verzoekende partij maakt *in casu* geenszins aannemelijk dat haar rechten van verdediging met voeten zouden worden getreden of dat haar recht geput uit artikel 6 van het EVRM zou worden geschonden.

1.4.2.2 Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar het gelijkheidsbeginsel, meer bepaald de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, en verzoekt zij de Raad om aan het Grondwettelijk Hof de volgende

prejudiciële vraag te stellen: *“Schendt artikel 39/81 van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet daar waar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft geen synthesesemorie in te dienen en derhalve de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift aanvoert, haar belang behoudt, terwijl de verzoekende partij die tijdig kennis geeft wel een synthesesemorie neer te leggen en de middelen zoals vervat in het verzoekschrift herneemt, haar belang zou verliezen?”*.

De Raad wijst op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de door haar voorgestelde prejudiciële vraag verwijst naar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie een synthesesemorie neer te leggen die *“de middelen zoals vervat in het verzoekschrift herneemt”*. Het vijfde lid van artikel 39/81, zijnde één van de twee leden waarvan de verzoekende partij de toetsing aan de Grondwet vraagt, spreekt echter over een synthesesemorie *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Zodoende betreft de verzoekende partij de door haar voorgestelde prejudiciële vraag niet op de tekst van de wettelijke bepaling waarvan zij de toetsing vraagt, maar op een eigen interpretatie van deze wettelijke bepaling of een interpretatie ervan door de Raad. Dit blijkt des te meer uit het feit dat de verzoekende partij reeds op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift op de hoogte was van de wettelijke bepaling die handelt over een synthesesemorie *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. De kritiek van de verzoekende partij heeft dus in wezen betrekking op de interpretatie door de Raad van deze wettelijke bepaling. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de vraagstelling van de verzoekende partij niet gericht is op het doorvoeren van een grondwettigheidstoets van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet op zich, maar eerder is geformuleerd als een verzoek dat het Grondwettelijk Hof de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake zou onderzoeken om zich daarover uit te spreken. Het Grondwettelijk Hof is daarvoor echter niet bevoegd (cf. RvS 24 mei 2013, nr. 223.585; cf. Arbitragehof nr. 13/2004, 12 januari 2004).

Gezien de voorgestelde prejudiciële vraag zodoende geen vraag is omtrent de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, zoals bepaald in artikel 26, § 1, 3° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, en overeenkomstig artikel 26, § 2, eerste lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof een rechtscollege slechts het Grondwettelijk Hof moet verzoeken op een vraag *“te dien aanzien”* uitspraak te

doen, dient de Raad in voorliggend geval de door de verzoekende partij voorgestelde prejudiciële vraag die zoals hoger uiteengezet geen vraag “*te dien aanzien*” betreft, dan ook niet te stellen.

Waar de verzoekende partij hierbij stelt dat er reeds een achttal toelaatbare cassatieberoepen zijn bij de Raad van State die dit thema behelzen, zodat zij blijft volharden, dient er voorts op te worden geduid dat een cassatieprocedure voor de Raad van State geen schorsende werking heeft en niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij (inmiddels) niet dient te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet.

1.5 Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting geen elementen heeft bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 12 augustus 2013 was gesteld, zodat overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

Aangaande artikel 13 van het EVRM dient erop gewezen te worden, zoals de verwerende partij ter terechtzitting ook aangeeft, dat artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat tot de onontvankelijkheid van de vordering wordt besloten, daar de toegankelijkheidsvereiste vervat in voornoemd artikel 13 niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendung uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Hoger werd reeds ingegaan op de verschillende bezwaren geuit door de verzoekende partij tegen de bepalingen met betrekking tot de synthesememorie, zodat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de sanctie vervat in artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet onredelijk en/of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwendung zouden uitmaken. Bovendien is reeds gebleken dat de verzoekende partij een schending van artikel 6 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET